

Miquel Bezares col·loca els seus personatges al caire de l'abisme

A.C.

BARCELONA

A través dels tretze contes de 'Quan els avions cauen', Bezares explica que les coses no són el que semblen.

Malgrat que el títol del llibre recorda la recent catàstrofe col·lectiva a Nova York, *Quan els avions cauen* (Empúries) parla de "les catàstrofes íntimes". Les tretze històries ens remetien, d'una manera o altra, "a les relacions personals que voregen l'abisme". Bezares (Llucmajor, 1968), amb tres llibres de contes i cinc poemaris publicats, considera que aquest és

el seu llibre de narracions "més subtil i més de mosaic i en aquest sentit és el més ambiciós".

Tot i que als contes s'hi troben diversos escenaris, com Roma i el barri de Tribeca, a Nova York, l'autor considera que "el lloc no és important sinó els que hi vivim", i que les seves històries podrien passar aquí. De fet, el llibre és "poc descriptiu i costumista, tret de *Roma*, on faig tot el que no faré en els altres contes".

Bezares vol deixar clar que *Quan els avions cauen* no és un recull de contes sinó que és un llibre unitari i recomana una lectura en l'ordre que es presenten els relats. El primer text fa pensar a qui està llegint en una novella, el segon té un component molt quotidià i, a la resta, es va trencant aquesta quotidianitat amb aspectes inesperats que l'autor no jutja: "No sóc gens moralista ni intento cercar explicació del perquè passen les coses".

El llibre de Bezares va guanyar el premi de narrativa Marià Vayreda d'aquest any, dins dels premis Olot. Curiosament, fa deu anys l'autor va guanyar la modalitat de poesia amb *Versillum*.